

Двері в нікуди. Катерина Аксьонова

Так вже сталося, що кожного ранку я бачила одне й теж оголошення:

«Інститут мрій людини:

Розкрий свої можливості

І побажання.

Неповторна пропозиція :

Двері в нікуди.»

Не знаю чому, але саме ця реклама не давала мені спокою. Можливо, тому, що вона вирізнялась з-поміж інших своєю простотою. І ніяких людей, які розповідали, що вже спробували втілити свої мрії і закликали нас, ділилися своїми враженнями.

Кожного разу, читаючи про «Інститут мрій людини» мені здавалося, що саме я повинна відкрити ці двері, спробувати.

Не можу сказати, що я рішуча людина, але й мені не давали спокою можливості втілення бажань.

Сталося. Я зайшла в великий хол Інституту. Здавалося, що в цих прозорих та мерехтливих дверях нема нікого.

Підійшовши ближче я побачила чоловіка. Він був сивий, але ні в погляді, ні в ході, взагалі в ньому не відчувався вік.

- Вітаю, в найкращому інституті дверей бажання.

Я трохи здивувалась, з нерішучістю поглядаючи на напис: «Інститут мрій людини».

- Не хвилюйтесь, це те саме. Що Ви б хотіли відвідати?

Про це я навіть не думала і відповіла:

- Всього потроху, якщо мій вибір не обмежений.
- Все у Вашому розпорядженні, в нас кожен обирає свої двері... Я хотів сказати свій шлях.
- А Ви самі були там? – не втримала я свого зацікавлення.
- Навіщо – дідусь здивовано на мене подивився – я вже втілив свою мрію! І він показав навкруги. Так, інститут, це була його втілена мрія.
- Ви готові?
- Звичайно. – Такою була моя відповідь, хоча половину своєї рішучості я вже розгубила. – А як я знайду те, що мені потрібне?
- Скрізь будуть точні вказівки – запевнив великий мрійник.

Двері, перед якими я стояла були звичайні, відкрила їх... У першу мить мені здалося, що я збожеволію від кольорів. Скрізь були двері – різнокольорові: червоні в зелену цяточку, жовті з чорними клітинками... На кожній з дверей була написана мрія і повернувши ручку двері, ти потрапив у неї.

Не знаючи з чого почати, я відкривала двері одна за одною.

Закриваючи одні двері, я раділа, що це саме те, чого я хотіла і навіть не підозрювала цього.

Двері, двері, двері... Знов напис: «Найкраща співачка у світі», як і попередні, я відкрила ці двері. Одразу опинилась на великій сцені. Натовп, який був, просто вразив мене. Потім я зрозуміла, що всі вони чекають мене. Це було незабутнє відчуття. Мій голос звучав чисто, я співала про вселенську любов, про людей. Музика була гарна і мелодійна. Всі були в захваті від неї. Зал почав збільшуватись. Раптом мені здалося, що я співаю для всієї планети. Весь всесвіт співав разом зі мною...

Двері відчинились, я знову була в коридорі різнокольорових бажань. Двері, двері, двері... Закриваючи деякі мені було соромно, що я зайшла туди. Хоча могла б цього не робити, якби читала написи.

Єдине, що мене по-справжньому дивувало, це повна відсутність інших відвідувачів, хоча десь вдалині, в кінці коридору чувся гул людських голосів... мені здавалось...

Знову двері: «Найкращий гонщик всесвіту». Звичний ритуал – оберт ручки... Я в машині, вона несеться. Швидкість на спідометрі ніби змагається з частотою биття мого серця. Мені здається, що асфальт під колесами нагрівається від мого подиху. Я переможець...

Знову цей людський гамір, мене тягло туди, вже всі кольорові двері були для мене непотрібною веселкою. Дійсно, в кінці коридору великий натовп. Над усіма головами бачились двері, вони були найвеличніші з усіх, з найбільшим написом, який було видно навіть з кінця черги, де була я : «Двері в нікуди».

Саме сюди прагнули потрапити всі ці люди. Двері час від часу відчинялися і туди заходив наступний бажаючий. Вражала швидкість, з якою посувалася черга. Не обертаючись, бо не могла відвести погляду від дверей, я відчувала, що за мною сила-силенна людей.

Двері в нікуди суттєво відрізнялися від всіх попередніх, які я відчиняла. Вони були зроблені з золота, оздоблені сріблом та платиною. Рясно обсіпані коштовним камінням, яке, як у дитячому калейдоскопі, створювало нові і нові візерунки.

Я стою вже майже біля дверей, в них нема ручки, відчиняються вони самі і ти бачиш тільки дзеркало. Дзеркало, яке відображає тебе, ти бачиш всіх і кожного позаду.

Ні, ні, ні, ні... Чого це я, невже я не прагну цього. Саме сюди мене тягнуло. Ні, ні, ні, ні... Знов відкрилися і закрилися двері, я ще ближче. Ні! Зробила крок у бік... Замість мене зайшла інша людина...

Я перевела подих, тепер стояла обличчям до всіх. Ніхто не звертав на мене увагу, кожен був повністю занурений у візерунки “Дверей в нікуди”.

Спокійним кроком пішла назад, до виходу, потім побігла. Всі двері лишались поза мною неживою веселкою.

Прості двері, вихід, сивий мрійник.

Не зупиняючись, я побачила, що він посміхається. Так, тепер я знала все, що мені треба.

На вулиці був сонячний день. Я наспівувала гарну пісеньку. Не пам'ятала, звідки її знаю. Мені здавалося, що в ній повинно йти про вселенську любов, про людей.

2009, редакція серпень 2018